

A mai sport

Korunk társadalmi problémái mindenkit érintenek, kit bőrén, kit értelmén keresztül. Minden ilyen probléma, természetesen, más-képen fogalmazódik meg a különböző rétegekben, de minthogy e különböző rétegek függnek egymástól, — a problémák egyúttal közösek is. Egy ilyen részlegesen és általánosan megoldásra váró probléma a sport is.

A sport kedvező hatást gyakorol az emberi testre. Fejleszti az izmokat, acélossá teszi a szervezetet, erősíti a közösség gondolatát. Talán semmi sem fűzi össze annyira a szolidaritás és a testvériesség kötelekeiben az embereket, mint éppen a sport. Mint az egymást-megismerés legerősebb tényezője, a kölcsönös megértés és közeledés gondolatát szolgálja. Tehát reális és szükséges kelléke a mai emberi életnek.

A mai életkörülmények csökkentik, sőt nagyon sok esetben teljesen megsemmisítik a sportnak pozitív hatását. Ma csak azok a néprétegek sportolhatnak, amelyeknek az idő és az anyagi körülmények nem okozhatnak nehézségeket. Mert a sport mindenekelőtt társadalmi privilégium. Egy, kétgyermekes, havi 700—800 dinárt kereső magánhivatalnok nem fog tenniszezni, síelni vagy vívni azon egyszerű oknál fogva, mert ebből még a lélfenntartásra sem nagyon jut. Azokra, akik megerőltető nappali vagy éjszakai munkát végeznek, gyöngye élmezés és rossz higiénikus körülmények között, nem gyakorolhatják az áldásos hatású sport valamelyik fajtáját. Ezeknek az embereknek nincs kedvük a megerőltető munka után futkosni vagy ugrálni a sportpályákon.

A sportnak a testedzés mellett a testvériség érzésének kimélyítését kellene szolgálnia. Ma azonban e tekintetben is nagyon relatív eredményeket látunk, amennyiben ide is behúzódott a politika minden gyűlöletével és kíméletlenségével. A berlini olimpiászon a fajkülönbség, az árja faj felsőbbrendűségének beképzelt világot látható és érezhető volt. „Jó” példával a vendéglátó német nép járt elől. Sem a grandiózus méretű berlini stadion, sem az érdeklődők hatalmas tömege, sem pedig a megafonok hangjai nem tudták, de nem is igen akarták elrejtetni a német rezsim politikai céljait.

Az olimpiásznak, ezekben a nehéz és válságos időkben, amikor közvetlenül érezhető a háború fenyegető veszedelme, a nemzetek közötti közeledést kellett volna szolgálnia, egyengetni kellett volna a tartós béke felé vezető utat. Ehelyett ennél a nagy összetalálkozásnál a háború nyílt propagálását láthattuk. A stadionokon a német közönség csak a fasiszta vagy a fasizmussal legalább is rokonszenvező nemzetek fiait tapsolta. Hitler, a német birodalom teljhatalmú kancellárja tüntetőleg elhagyta a stadiont, amikor kezét kellett volna fognia a néger Owens-sal, Woodrow-val és Metcalfe-val, a világ legjobb futóival, akik a fehér kollégáik bevallása szerint a legjobb sportkollegák. Az idegen országok fiainak, akik az olimpiászra összesereglettek, i n g y e n e s filmeket mutattak be, amelyek a munkában levő

diszkoszvető rekorder után közvetlenül a bombavető katona képét mutatták be és az aláírás azt tolmácsolta, hogy csak a jó sportember lehet jó katona. A diszkoszvető messzebbre tudja dobni a kézigránátot, a céllovó bajnok biztosabban beletalál az ellenfél szívébe. Így sikerül Németországban a nemzeti szocialista rezsimnek a sport álarca alatt félrevezetni az ifjúság egy jelentős részét és imperialista törekvéseinek örvévé és harcosává tenni.

De nemcsak a fentemlített célok elérésére használják fel a sportot. A sport ma az üzletnek, a pénzszerzésnek egy igen fontos és amellet nem is nehéz módjává vált. Egy nagyobb boxmérkőzés milliós bevételéből hetvenöt százalék jut az impresszáriónak, a rendezőnek.

De figyeljük csak egy profisportoló sorsát. Esetleges baleset és a felfokozott munkateljesítmény pár év alatt tönkreteszi a belső szerveket és vége a pályafutásnak. Munka után kell nézni, amihez már nincs is hozzászokva és amit már el is felejtett, de ha meg is volna a munkakedve, nem nagyon érvényesülhet. Ezer és ezer ember van az ő sorsán, akik épp úgy kenyér után szaladgálnak, mint ő.

Egyes olimpikonoknak szobrot állítanak. Ez már sport-őrület. Itt már elhomályosítja az agyat, korlátozza a gondolkodást, beképzeltté teszi az embereket arra, ami igazán nem sokat számít az emberiség és a kultúra előrehaladásának történetkönyvében. Azért, mert egy nemzet fiai közül husz jobban tudja hajítani a gerelyt, gyorsabban forgatni a kardot, nem kell kidüllesztett mellel dicsőséget ordítani a világba. Vannak nemzetek, ahol az elsőbbséget a testi erő és nem a tudós, művész vagy költő munkája után osztogatják. Nem a testi erő szerint értékelődik a nagyság. Az antik görögöket nem az olimpikonjai tették nagygyá, hanem a szellem emberei, a Plátók és az Arisztoteleszek.

És ameddig ezt a sportolók és sportvezetők nem veszik tekintetbe, addig nem is várhatunk a sporttól lényegesebb eredményeket a népegészség és művelődés terén.

HITLER a német közoktatásügyi miniszterrel 2000 könyvet és egy csomó díszdoktorátust küldetett az athéni egyetemnek. — Akik minden valamirevaló író, művészt elkergettek, akik máglyára viszik a kulturát és gondolkodást, akik, mint leprásokat, elkülönítik a szabad szellem hordozóit, ők küldenek könyvet Athénbe?! Csúfot úznek a szabad gondolkodás, a független bölcsélet, a nemes humanizmus, Sokrates és Plátó hazájából?! Mert a Harmadik Birodalom tagadása mindannak, ami szépet, nemeset, felemelőt Athén valaha adott az emberiségnek.
